

Bréf landshöfðingjans (til amtmannsins yfir suðr- og vesturumdæminu).

Ad tilmælum sveitarstjórnarinnar í Stafholtstungnahreppi í Borgarfjarðarsýslu hafið þér herra amtmaðr í bréfi frá 6. þ. m. skotið því til úrskurðar landshöfðingjans, hvort Norðrárdalshreppr í sömu sýslu sé skyldr að endrgjalda nefndum hreppi það, er hann hefir lagt með Hólmfríði nokkurri Þorláksdóttur.

Hinnu nefnda ómaga var árið 1860 lagðr sveitarstyrkr af Stafholtstungnahreppi, og síðan hefir henni verið lagt meira og minna af fátækrafé í nefndum hreppi þangað til á haustinu 1873. Fyrst þá virðist það að hafa komið upp, að Hólmfríðr væri sveitlæg í Norðrárdalshreppi, er þá þegar hefir tekið við ómaganum til framfæriss, en er Stafholtstungnahreppr nú heimtaði, að sér væri endrgoldið það, sem alt til þessa hafði verið lagt með ómaganum, og nemr það als 53 vættum og 20 fiskum í landaurum og 30 rdl. í peningum, neitaði Norðrárdalshreppr að greiða þetta fé eðr nokkurn hluta af því, og úrskurðað þér herra amtmaðr þar eptir með bréfi 25. febr. þ. á., að Stafholtstungnahreppr hefði eigi rétt til að fá hinn umrædda kostnað endrgoldinn. Þenna úrskurð hafið þér byggt á því, að 9. grein í fátækrareglugjörðinni 8. jan. 1834 einungis gjöri það hreppnum, að skyldu, að láta ómögum af öðrum hreppum í tæ bráðabirgða styrk þangað til framfærslusveitin geti annast þurfamanninn, krafa til endrgjalds á slíkum styrk verði því að vera bundin við það skilyrði, að framfærslusveitinni verði þegar í stað skýrt frá því, sem lagt hefir verið með þurfamanninum, og sem heimtað er endrgoldið, þetta sé heinlínis tekið fram í kanc. bræfum frá 1. maí 1838 og 28. október 1845, og sé alveg samkvæmt hlutarins eðli, því annars gæti hreppr með því að draga að koma fram með endrgjaldskröfu sína lagt annari sveit á herðar óvænta og tilfinnanlega byrði.

Á þessu tilfelli skal yðr tjáð til athugunar og til birtingar fyrir hlutaðeigöndum, að landshöfðinginn er yðr samdóma um, að það bæði eptir hlutarins eðli og 8. og 9. gr. fátækrareglugjörðarinnar sé skylda hrepps þess, er leggr með þurfamanni, þegar að grenslast eptir, hvar þurfamaðrinn eigi sveit og, ef það reynist, að ómaginn eigi sveit annarstaðar, en þar sem hann hefir leitað styrks, undir eins að skýra hlutaðeigandi hreppi frá meðlaginu og krefja það endrgoldið. Með því nú að engin skýrsla hefir komið fram um, að þessa hafi verið gætt af Stafholtstungnahreppi þá, er Hólmfríðr Þorláksdóttir leitaði sveitarstyrks til hans, að nokkuð hafi verið lagt með Hólmfríði, eptir að Norðrárdalshreppr var krafinn um framfærsluna, né að dráttur sá, sem orðið hefir á þessari kröfu, sé orsakaðr af Norðrárdalshreppi eðr sprottinn af öðru en athugaleysi Stafholtstungnahrepps, verðr endrgjaldskrafa sú, sem komið hefir fram í þessu máli, að svo stöddu eigi tekin til greina, og úrskurðr sá, er þér hafið lagt á málið, skal því óraskaðr standa.

Bréf landshöfðingjans (til amtmannsins yfir suðr- og vesturumdæminu).

Eptir að meðtekin hafa verið með þóknanlegu bréfi herra amtmannsins frá 12. f. m. ummæli yðar um erindi Magnúsar Magnússonar í Skaptárdal, er hefir borið sig upp undan því, að sér hafi verið gjört sveitarútsvar í Leiðvallahreppi haustið 1871, þó hann hafi í fardögum sama ár flutt sig frá jörðinni Sandaseli í nefndum hreppi að jörðinni Skaptárdal í Kleifahreppi, og hefir þessi niðrjöfnun Leiðvallahrepps verið staðfest með úrskurðum sýslumannsins í Skaptafellssýslu frá 8. mars f. á., og yðar, herra amtmaðr, frá 6. mars þ. á., — skal yðr þetta til vitundar gefið til leiðbeiningar og birtingar fyrir hlutaðeigöndum:

Eins og tekið er fram í nefndum úrskurði amtsins verðr samkvæmt 10. grein reglug. 8. jan. 1834 aukaútsvari eigi jafnað á aðra en «innbyggjara hreppsins», en þessi orð geta

31
17da
nóvbr.

32
23ja
nóvbr.